

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobců: **a) C. W.** a **b) W. B.**, oba zast. Mgr. Petrem Kallou, advokátem se sídlem Osadní 46/41, Praha 7, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Malinovského náměstí 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2015, čj. MMB/0217029/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 8. 2017, čj. 29 A 122/2015-34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 4. 3. 2015, čj. 150007117/PATM/REG/002, Úřad městské části města Brna, Brno-střed, Odbor matrika, dle ustanovení § 42 zákona č. 301/2000 Sb., o matrikách, jménu a příjmení a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o matrikách“) v souladu s ustanovením § 655 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, nevyhověl žádosti žalobce a) o zápis uzavření manželství dvou osob stejného pohlaví do zvláštní matriky.

[2] Žalovaný odvolání žalobce a) zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobu proti tomuto rozhodnutí krajský soud zamítl. Ke stěžejní otázce, zda správní orgány postupovaly správně, pokud neprovedly zápis stejnopohlavního manželství žalobců uzavřeného v Nizozemí do zvláštní matriky, krajský soud konstatoval, že česká právní úprava v případě pojmu manželství vychází z toho, že se jedná výlučně o svazek muže a ženy, tedy osob opačného pohlaví, nikoliv osob téhož pohlaví. Zákonodárce přijetím speciální právní úpravy týkající se registrovaného partnerství odlišil registrované partnerství od manželství; nově přijatá právní úprava umožnila osobám stejného pohlaví stvrdit právně svůj vztah a umožnila jim požívat některých výhod s tím souvisejících, nepostavila však registrované partnerství na roveň manželství. Námitku žalobců týkající se výkladu ustanovení § 67 zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém (dále jen „zákon o mezinárodním právu soukromém“), krajský soud neshledal důvodnou. Uvedl, že izolovaný výklad, který je přitom poměrně zdrženlivý ve vztahu k účinkům manželství osob stejného pohlaví v rámci českého právního řádu, nemůže přijmout. Poukázal na to, že citovaný komentář je ve vztahu k uvedeným závěrům v některých pasážích rozporný. Ke vztahu pojmů manželství a partnerství a namítané diskriminaci z důvodu pohlaví soud připomněl také institut tzv. veřejného pořádku, který nebyl výslovně ve správních řízeních zmíněn a zohledněn; z komentářové literatury přitom dle něj plyne, že by měl být při rozhodování brán v potaz. Rozborem tohoto pojmu se obsáhle zabýval; poukázal v této souvislosti také na judikaturu Ústavního soudu a judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Argumentaci žalobců týkající se diskriminace z důvodu pohlaví považoval soud za lichou.

II.
Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) kasační stížnost co do obsahu opřeli o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Namítli, že krajský soud chybně posoudil jimi uzavřené nizozemské stejnopohlavní manželství a jeho účinky v České republice a došel k nesprávnému závěru o aplikovatelnosti výhrady veřejného pořádku při uznávání nizozemského stejnopohlavního manželství v České republice; nadto vyjádřili názor, že otázku aplikovatelnosti výhrady veřejného pořádku neposoudil krajský soud dostatečně.

[6] Závěry plynoucí z napadeného rozsudku, které se týkaly podřazení zahraničního stejnopohlavního manželství pod ustanovení § 67 či § 47 zákona o mezinárodním právu soukromém, podle stěžovatelů pouze dokazují, že v české právní úpravě neexistuje jednoznačný názor na skutečnost, zda má být zahraniční stejnopohlavní manželství v České republice uznáno jako manželství nebo pouze jako partnerství. Stěžovatelé sdíleli názor uvedený v komentářové literatuře k citovanému zákonu. Argumentovali, že zákonodárce při přijímání zákona o mezinárodním právu soukromém počítal s rozlišením institutů registrovaného partnerství a manželství nikoliv na základě pohlaví partnerů a manželů, ale na základě charakteru těchto institutů a práv a povinností z těchto institutů vyplývajících. Poznamenali, že v nizozemském právu (podle něhož manželství uzavřeli) existují oba instituty – manželství i partnerství, které jsou otevřeny pro páry heterosexuální i pro páry homosexuální.

[7] Stěžovatelé nesouhlasili s krajským soudem ani ohledně posouzení aplikovatelnosti výhrady veřejného pořádku. Veřejným pořádkem není kterékoliv ustanovení českého právního řádu, ale pouze ta ustanovení, na nichž je nutné bezvýhradně trvat; musí se jednat o rozpor s veřejným pořádkem takového stupně, který by porušoval základní principy českého právního řádu. Mezi tyto principy se řadí základní principy demokratického právního státu vyjádřené zejména v Ústavě České republiky a v Listině základních práv a svobod. Krajský soud však dostatečně neodůvodnil, proč by uznání zahraničního stejnopohlavního manželství mělo být v rozporu s některou ze základních zásad. V české právní nauce přitom podle stěžovatelů neexistuje jednoznačný názor na to, zda je zahraniční stejnopohlavní manželství v rozporu s veřejným pořádkem; to stěžovatelé dovodili z komentáře k zákonu o mezinárodním právu soukromém. V souvislosti s otázkou veřejného pořádku odkázali stěžovatelé na rozhodnutí zahraničních soudů a na zahraniční právní úpravu týkající se manželství (partnerství) osob stejného pohlaví.

[8] Zdůraznili, že homosexuálně orientované osoby byly dříve za svou orientaci odsuzovány a trestány, homosexualita je však podle nich vnímána negativně i dnes. Evropský soud pro lidská práva ve svých rozhodnutích dospěl k závěru, že prostor států pro omezení základního práva určité zranitelné skupiny osob ve společnosti, která byla v minulosti významně diskriminována, je zúžený a pro omezení takového práva musí existovat vážné důvody. Stěžovatelé namítli, že oběma správními rozhodnutími a napadeným rozsudkem došlo k zásahu do jejich základních práv zaručených Listinou základních práv a svobod a také do práv zaručených Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (dále také jen „Úmluva“); poznamenali, že bylo zasaženo zejména do jejich důstojnosti, rovnosti, práva na rodinný a soukromý život a práva na jeho respektování a také došlo z porušení zákazu diskriminace a zásahu do svobody volného pohybu a svobody usazování. K závěru, že soužití osob v registrovaném partnerství spadá jak do oblasti soukromého, tak do oblasti rodinného života, přitom dospěl i Evropský soud pro lidská práva v rozhodnutí Schalk a Kopf vs. Rakousko ze dne 24. 6. 2010, sp. zn. ESLP 3014/04. K porušení zákazu diskriminace konstatovali, že na diskriminaci z důvodů sexuální orientace výslovně pamatují i některé právní předpisy (např. Čl. 21 Listiny základních práv Evropské unie, § 2 odst. 3 zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů). Stěžovatelé namítli, že napadeným rozsudkem došlo k zásahu do jejich důstojnosti, neboť soud rozhodl pouze na základě jejich sexuální orientace.

[9] Stěžovatelé nesouhlasili ani s názorem krajského soudu týkajícím se závěrů vyplývajících z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, neboť citovanou judikaturu není možné na projednávanou věc aplikovat. Argumentovali, že na rozdíl od tehdy souzených věcí se v jejich případě nejednalo o vstup do manželství, ale pouze o uznání již uzavřeného stejopohlavního manželství.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných námitek, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí

či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.) Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí.

[13] Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, publikováno ve Sb. NSS č. 7/2004). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, publikováno ve Sb. NSS č. 3/2004), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, publikováno ve Sb. NSS č. 3/2006, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004-74).

[14] Žádnou z vad zakládajících nepřezkoumatelnost však naříkaný rozsudek netrpí. Krajský soud srozumitelným a přezkoumatelným způsobem uvedl, proč souhlasil se správním orgánem prvního stupně, který nevyhověl žádosti prvého stěžovatele o zápis jím v Nizozemsku uzavřeného manželství do zvláštní matriky. Srozumitelně též odůvodnil, proč považoval za nutné v posuzované otázce uvážit také o výhradě veřejného pořádku; posouzení pro věc stěžejních otázek bude zohledněno v následujících odstavcích tohoto rozhodnutí.

[15] Námitka nepřezkoumatelnosti není pro uvedené důvodná.

[16] Zásadní otázkou pro posouzení věci bylo, zda mělo být manželství stěžovatelů uzavřené v zahraničí zapsáno do zvláštní matriky správním orgánem prvního stupně jako manželství také v České republice.

[17] Správní orgán prvního stupně k posouzení žádosti stěžovatelů poukázal na ustanovení zákona o matrikách upravujících zápis manželství, z nichž plyne, že manželství je chápáno jako svazek muže a ženy; naproti tomu zákon č. 115/2006 Sb., o registrovaném partnerství a o změně některých souvisejících zákonů (dále také jen „zákon o registrovaném partnerství“), zakotvuje institut registrovaného partnerství jako trvalého

společenství dvou osob stejného pohlaví, které je v souladu s ustanoveními tohoto zákona zapisováno do knihy partnerství. Protože stěžovatelé [resp. žalobce a)] nesouhlasili se zápisem partnerství, ale požadovali zápis manželství, správní orgán prvního stupně žádost žalobce a) zamítl.

[18] Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal stejně jako správní orgán prvního stupně na příslušná ustanovení zákona o matrikách a zákona o registrovaném partnerství a také na ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, jehož ustanovení definují pojem a účel manželství. Uzavřel, že „[z]*ákonodárce však odlišil registrované partnerství od manželství a nepostavil tyto dva druhy svazku de iure na roveň. Uzavření manželství a uzavření registrovaného partnerství je nutné vnímat jako zcela odlišné právní instituty, proto nebyla právní úprava partnerství osob téhož pohlaví prováděna novelizací stávajících zákonů, tj. především tehdejšího zákona o rodině a občanského zákoníku, ale v samostatném zákoně, protože zde nejde o rodinněprávní vztah v pojetí zákona o rodině. Odlišnosti v postavení osob žijících v manželství a v registrovaném partnerství lze najít v mnoha právních předpisech.*“.

[19] Krajský soud k argumentaci stěžovatelů uplatněné v žalobě uvedl, že „[z]*ákon o mezinárodním právu soukromém dle svého § 1 upravuje tam specifikované otázky v poměrech s mezinárodním prvkem. S ohledem na znění zákona o matrikách, zejména jeho § 42 a § 43, týkající se zápisů do zvláštní matriky, na § 12 odst. 1 zákona o mezinárodním právu soukromém, dle něhož mají veřejné listiny vydávané mj. soudy a úřady v cizím státě (včetně cizozemských matričních dokladů) důkazní moc veřejných listin také v České republice, pokud jsou opatřeny příslušnými ověřeními, a na ustanovení § 14 a násl. zákona o mezinárodním právu soukromém, která mj. vymezují, jak a jaká cizozemská rozhodnutí, popř. listiny lze uznávat v režimu příslušných ustanovení tohoto zákona (v případě manželství ustanovení § 51 a § 52 daného zákona, v případě partnerství § 67 daného zákona), není jednoznačné, do jaké míry může matriční úřad provádět naznačenou „uznávací“ činnost pro účely zápisu do matriky ve vztahu k cizozemskému matričnímu dokladu (tedy nikoli ve vztahu k rozhodnutí či jiné listině podle § 14 zákona o mezinárodním právu veřejném). Jedná se totiž především o to, že cizozemské matriční doklady nespadají do legální definice pojmu „cizí rozhodnutí“ dle § 14 zákona o mezinárodním právu soukromém*“. Obsáhle se vyjádřil také k institutu veřejného pořádku; připomenul, že při rozhodování správních orgánů je nutné tento institut zohlednit.

[20] Jak upozornil již krajský soud v napadeném rozsudku, manželství je dle českého právního řádu, a také v kontextu historického vývoje tohoto pojmu, vykládáno jako trvalý svazek muže a ženy (srov. také § 655 občanského zákoníku). Zákonem č. 115/2006 Sb. byl do českého právního řádu zaveden nový pojem registrované partnerství. Dle § 1 zákona o registrovaném partnerství, je registrovaným partnerstvím trvalé společenství dvou osob stejného pohlaví. Z důvodové zprávy k zákonu o registrovaném partnerství plyne, že citovaný zákon vnesl do českého právního řádu dosud neznámý institut, který umožnil založit registrované partnerství zákonem uznanou formou s rozsahem práv a povinností přesně stanoveným samostatnou právní úpravou. Přijatá právní úprava byla krokem k zajištění podmínek pro plnoprávný, plnohodnotný a důstojný život homosexuálních partnerů ve smyslu Čl. 1 a Čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Bylo zcela zjevným úmyslem zákonodárce odlišit od sebe instituty manželství a registrovaného partnerství.

[21] K otázce uznání a ochrany sňatků osob stejného pohlaví se vyjádřil Evropský soud pro lidská práva také v nedávném rozsudku ze dne 14. 12. 2017, stížnosti č. 26431/12, 26742/12, 44057/12, 60088/12, ve věci Orlandi a další v. Itálie. V tomto rozhodnutí Evropský soud pro lidská práva posuzoval, zda došlo k porušení práv manželských párů zaručených Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod; italské státní orgány těmto párům nezajistily žádnou právní ochranu a neuznaly ani jejich manželství do doby, než byl přijat nový zákon upravující občanské svazky mezi osobami stejného pohlaví. Evropský soud pro lidská práva v tomto rozsudku poznamenal, že v členských státech Evropské unie neexistuje konsenzus ohledně registrace sňatků osob stejného pohlaví uzavřených v zahraničí; státy proto disponují širokou mezí uvážení, zda budou takového sňatky registrovat jako sňatky podle vnitrostátního práva. Nově přijatá italská právní úprava poskytla občanským svazkům a registracím manželství konstruovaným v zahraničí jako občanské svazky obdobnou právní ochranu jako manželstvím s uznáním základních potřeb osob v tomto svazku. Evropský soud pro lidská práva zároveň upozornil, že v dané věci není povolán, aby přezkoumával rozdíly a detaily svazků, které současná a nově přijatá italská právní úprava zakotvily. Evropský soud pro lidská práva neshledal, že by přijatá právní úprava zasahovala do Úmluvou zaručených práv tehdejších stěžovatelů; dospěl však k závěru, že do práv zaručených Úmluvou bylo zasaženo v důsledku toho, že v období před přijetím nové právní úpravy týkající se občanských svazků osob stejného pohlaví existovalo v italské právní úpravě právní vakuum, které žádným způsobem nezohlednilo vztahy vzniklé mezi stěžujícími osobami jako osobami stejného pohlaví, které žádaly o právní uznání jejich svazku.

[22] Nejvyšší správní soud může souhlasit se stěžovateli v tom, že v oblasti svazků párů osob stejného pohlaví došlo ke značnému posunu v jejich vnímání. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, a také s ohledem na judikaturu Ústavního soudu, lze dovodit právo osob stejného pohlaví na rodinný a soukromý život a právo na jeho ochranu. Z tohoto posunu nelze však dovodit, že by ve věci stěžovatelů byla jimi naříkaná správní rozhodnutí nezákonná a že by tudíž nemohl obstát ani napadený rozsudek krajského soudu. Ostatně sám Evropský soud pro lidská práva konstatuje, že dokud členské státy nedojdou konsenzu ohledně problematiky manželství párů stejného pohlaví, nemůže ani on do vnitrostátních poměrů jednotlivých členských států zasahovat (srov. k tomu HAMILTON, F., *Same-sex marriage, consensus, certainty and the European court of human rights.* European Human Rights Law Review, 2018 (1). ISSN 1361-1526, s. 33-45). Nejvyšší správní soud souhlasí s právním názorem krajského soudu, podle něhož správní orgány nemohly stěžovatelům vyhovět, pokud stěžovatelé požadovali, aby bylo do příslušné matriční knihy zapsáno manželství, které uzavřeli v zahraničí. Správní orgán prvního stupně byl oprávněn zapsat jimi uzavřený sňatek toliko jako registrované partnerství, neboť jen tuto formu uznává česká právní úprava jako formu trvalého právně zakotveného soužití dvou osob stejného pohlaví.

[23] Nedůvodná je také námitka stěžovatelů týkající se nesprávného posouzení výhrady veřejného pořádku ve vztahu k uznávání manželství párů stejného pohlaví. Krajský soud v napadeném rozhodnutí obsáhle vyjádřil, proč považuje institut manželství za trvalý svazek muže a ženy, jak bylo ostatně již shora uvedeno; proto také považoval za nutné zohlednit pojem veřejného pořádku v dané věci. Konstatoval, že manželství osob stejného

pohlaví nemusí být nutně na první pohled zahrnuto pod výhradu veřejného pořádku, souvislost je však dána spíše rozporem s jednoznačně ustáleným pojetím institutu manželství jako svazku muže a ženy; uzavřel, že na roveň významných zásad, jež jsou výhradou veřejného pořádku ovlivněny, lze stavět také zásadu českého rodinného práva, podle níž mohou manželství uzavřít pouze muž a žena, tedy osoby opačného pohlaví. Krajský soud proto nepochybil, pokud při posuzování žalobou nastolené otázky zohlednil také pojem veřejného pořádku; s důvody, pro něž tak učinil, Nejvyšší správní soud souhlasí. Posouzení výhrady veřejného pořádku v souzené věci přiléhavě podpořilo závěry, pro něž nebylo možné vyhovět žádosti stěžovatelů o zápis jejich manželství do zvláštní matriky, a to i když aplikace této výhrady nebyla nosným důvodem, pro nějž byla žaloba zamítnuta.

[24] Již pro shora uvedené nepovažoval Nejvyšší správní soud za důvodnou ani námitku stěžovatelů, podle které došlo k porušení jejich základních práv. Správní orgány postupovaly jediným možným způsobem, který jim zákon umožnil. Stěžovatelům nabídly možnost uznat jejich svazek jako registrované partnerství a takto jej do příslušné matriční knihy také zapsat, jako manželství však jejich svazek zapsán být nemohl, a to jednoduše proto, že české právo na rozdíl od práva nizozemského manželství osob stejného pohlaví nezná. Správní orgány i správní soudy, a to včetně Nejvyššího správního soudu, mohou uplatňovat státní moc jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon (čl. 2 odst. 2 Ústavy), resp. jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví (Čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Nemohou nahrazovat činnost zákonodárce, který jediný mohl by uvážit, zda dosud neexistující právní úprava, po které stěžovatelé *de facto* volají, měla by doplnit právní řád České republiky. Ve vztahu k namítanému zásahu do základních práv stěžovatelů navíc stěžovatelé ani netvrdí, v čem konkrétně měly tyto zásahy spočívat, a to jakkoliv velmi široce, avšak toliko obecně, argumentují svými právy na důstojnost, rovnost, rodinný a soukromý život, dovolávajíce se porušení zákazu diskriminace i zásahu do svobody volného pohybu a svobody usazování se. K jejich všeobecným výtkám nezbývá než konstatovat, že všechna tato ústavně zaručená práva, která Nejvyšší správní soud nemíní v žádném případě opomíjet či bagatelizovat, nebyla v projednávané věci ve hře. Předmětem správního a posléze soudního řízení byla totiž výlučně otázka, zda mají stěžovatelé právo, aby jejich manželství, uzavřené v Nizozemsku dle tamějšího práva, bylo zapsáno podle českého práva jako stejnopohlavní manželství do zvláštní matriky. Matrika je státní evidencí (§ 1 zákona o matrikách); požadavek zápisu do státní evidence – a právě o ten v řízení šlo – nepochybně není uplatněním žádného základního práva a fakt, že nizozemské právo uzavření stejnopohlavního manželství dovoluje, nikterak nepředurčuje postoj českých správních úřadů a soudů k tomu, zda Česká republika jeho uzavření zapíše jako manželství do ve své vlastní vnitrostátní evidence vedené zvláštní matrikou. Odmítnutím žádaného zápisu nedošlo k žádnému zásahu či zkrácení jakéhokoliv veřejného subjektivního práva stěžovatelů (§ 2, § 65 odst. 1 s. ř. s.)

IV.
Závěr a náklady řízení

[25] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. května 2018

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu